

DE SPIEGEL

Lezen voor Iedereen | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren

www.lezenvooriedereen.be

www.eenvoudigcommuniceren.nl

In dit boek staat drie keer hetzelfde verhaal, telkens op een ander taalniveau. Deel 1 is geschreven in makkelijke taal, deel 2 is iets minder makkelijk, en deel 3 is het originele verhaal van Mensje van Keulen. Dit verhaal komt uit de verhalenbundel *De verhalen*, oorspronkelijk gepubliceerd door Atlas Contact in 2011.

Bewerking: Marian Hoefnagel

Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren

© 2026 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Ook tekst- en datamining van deze uitgave is zonder schriftelijke toestemming van de uitgeverij niet toegestaan.

ISBN 978 90 8696 827 5

NUR 286

DE SPIEGEL

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen.

De spiegel I

Overal zijn dieven, denkt haar moeder altijd. Mannen en jongens op snelle fietsen. Of lopend, op dure sportschoenen. 'Ze grijpen je tas', zei haar moeder. 'En dan rijden of rennen ze hard weg.' 'Mijn tas pakken ze niet', antwoordde ze. 'Dieven willen geen schooltas vol boeken.'

Ze loopt naar het huis. Ze komt langs een bloemenwinkel. Een vrouw met zwarte kleren loopt daar naar binnen. Ze heeft grote ringen in haar oren. Ze heeft een emmer met bloemen in haar handen. 'Je moet op één hoog zijn', heeft de man aan de telefoon gezegd. Ze weet niet hoe hij heet. Hij heeft wel háár naam gevraagd, twee keer zelfs. Dat was raar. Hij vroeg ook of ze een huisdier had. 'Hoe heet je hond?', vroeg hij nog.

*

Eén hoog: op de eerste verdieping.

Bij de deur is geen naambordje. Alle gordijnen zijn dicht. Alsof hier niemand woont.

‘Ik ben een beetje doof’, heeft de man gezegd. ‘Je moet lang bellen, tot ik opendoe.’

Ze belt aan. De deur gaat meteen open.

Er ligt post op de mat. Die raapt ze op.

Dan loopt ze de gang in. Aan het einde van de gang is een trap.

‘Hallo?’, roept ze omhoog.

Geen antwoord. Misschien hoort de man haar niet.

Ze loopt de trap op en denkt aan haar moeder. Die weet niet dat ze hier is. Ze is naar het zwembad, heeft ze tegen haar moeder gezegd. Ze moet dus straks haar badpak en handdoek nat maken. En haar haar ook. Dat moet ze niet vergeten.

Wat doet ze hier? Alleen in een vreemd huis, bij een vreemde man? Ze voelt even de angst van haar moeder. Toch gaat ze naar boven, naar de man. Want ze mag hier een spiegel komen bekijken.

Dat heeft hij gezegd. Als ze de spiegel wil hebben, moet ze hem met iets helpen.
Dat stond in de advertentie in de krant:

*Wegens verhuizing aangeboden:
bijzondere spiegel in ruil voor hulp*

Waarom is de spiegel zo bijzonder?, denkt ze. Is hij heel duur? Heeft hij een rare vorm? Misschien is het een lachspiegel, die je dik en dun maakt. Wil ze dat wel, een lachspiegel in haar kamertje?

*

Op de eerste verdieping is weer een gang.
Er hangt een lamp met gekleurd glas.

Wegens: door.

De verhuizing: ergens anders gaan wonen.

Aangeboden: iets is te koop of te krijgen.

In ruil voor: iets terugkrijgen.

De muren hangen vol oude schilderijen.

Er is ook een deur. Die staat een stukje open. Ze klopt op de deur.

‘Hallo, meneer?’

‘Kom maar binnen.’ De stem klinkt zacht.

Ze duwt de deur open en schrikt. De grote kamer is heel vol met antieke spullen. Meubels, beelden, vazen, schilderijen, klokken ...

Het ruikt er raar, naar oude dekens.

In een hemelbed ligt een oude man met veel rimpels. Hij heeft een rond gezicht en bolle, blauwe ogen, net als een kind. Hij heeft geen wimpers, geen wenkbrauwen. Of misschien kan ze die niet zien. Omdat ze wit zijn, net als zijn haar.

‘Iris?’, zegt de oude man.

Ze knikt. Ze legt de post op een tafel.

Antiek: ouder dan honderd jaar.

Het hemelbed: bed met een hemel en zijanten van doeken.

Naast een grote vaas, de tand van een olifant en een opgezette schildpad. Ze rilt. Ze vindt opgezette dieren vreselijk.

‘Heb je thuis ook antiek, Iris?’, vraagt de man.

Ze denkt aan thuis. Daar staan moderne meubels. Haar broer vindt hun televisie antiek. En haar moeder heeft wat oude sieraden. Misschien zijn die antiek.

‘Ja, meneer.’

‘Ik heet Karl Fauser’, zegt hij. ‘Ik had vroeger een bekende winkel in de stad, Fausers antiek. Je ouders kennen die nog wel, denk ik.’

‘Ik kom voor de advertentie.’

‘Ja, je bent hier voor de spiegel. Je dacht: waarom is die zo bijzonder? Toch?’

*

Opzetten: een opgezet dier is een dood dier dat als een kunstwerk wordt verkocht.

Hij gebaart dat ze dichterbij moet komen. Maar dat doet ze niet. Want misschien doet de man alsof hij ziek is. Misschien komt hij ineens bloot onder de dekens vandaan. Dan pakt hij haar vast. Dan wurgt hij haar misschien! 'Ik hoef de spiegel niet,' zegt ze. 'Ik moet weer naar huis. Anders wordt mijn moeder ongerust.'

'Weet je moeder waar je bent?'

Ze rilt weer. Waarom vraagt hij dat?

'Ja, ze weet dat ik hier ben. Ik moet nu echt gaan.'

'Heb je een lieve moeder?'

'Mijn moeder?', zegt ze verbaasd. 'Ja, ze is heel lief.'

'Ze had best mee mogen komen. Of Tibbie, je hond.'

Gebaren: een beweging maken met je hand.

Wurgen: hard in iemands keel knijpen.

Ongerust: bang en bezorgd.

Ze zijn even stil.

‘Wat was je aan het zoeken in de advertenties in de krant?’, vraagt hij dan.

‘Een fiets,’ zegt ze, ‘een mountainbike.’

Ze denkt aan de advertentie. Daarin stond iets over een verhuizing.

Ze kijkt om zich heen. Ze ziet geen dozen om te verhuizen. Ze ziet wel zeven of acht spiegels.

‘Die is het’, zegt Fauser.

Hij wijst naar een kleine, ovale spiegel.

De spiegel heeft een gouden rand met stralen. Hij lijkt op een zon.

‘Die spiegel is al heel lang in mijn familie’, zegt Fauser. ‘Ik wilde hem nooit verkopen. Kijk er maar in.’

Ze twijfelt even. Dan loopt ze naar de spiegel en kijkt.

‘En, wat zie je?’, vraagt Fauser.

Ovaal: de vorm van een ei.

‘Niks. Alleen mijn gezicht.’

‘Precies’, zegt hij. ‘Je kunt je gezicht goed zien. De rest niet. Dat komt door de vorm van de spiegel.’

Ze kijkt nog eens goed. Het is een fantastische spiegel. De puistjes op haar wangen zijn weg. Haar lippen zijn voller. Haar haar is mooier rood. Haar ogen glanzen. ‘Jouw gezicht wordt nu ook gevangen in de spiegel’, zegt de man. ‘Net als de gezichten van mijn moeder, mijn oma en over-grootmoeder ...’

Ze schrikt en stapt opzij. Dan doet ze haar handen voor haar gezicht. Fauser lacht. ‘Ik zie niet meer goed, meisje. Maar ik zie wel dat jij de spiegel mooi vindt. Je mag hem hebben. Je moet me alleen nog even helpen.’

*

Ze kijkt tussen haar vingers door weer in de spiegel.